

На перелазі (1891)

Глібов Леонід Іванович

Минає заспаная ніч;
Уже на світ благословиться;
Про Новий рік весела річ
От-от усюди розлетиться.

Старий Сатурн не спить, сидить
На перелазі «для параду»,
Де слідом день за днем біжить
У тую вічну леваду.

І Рік старий туди приплівсь,
Аж ледве ніженьки волочить;
Звичайно дідові вклонивсь
І моститься, щоб перескочить.

— Тривай! — Сатурн загомонів,—
Попереду признайся, сину,
Чи все гаразд ти поробив,
А то намну тобі чуприну!

І каже той: — Робив я те,
Чого бажала в світі доля;
За що ж чуприну намнете,
Коли моя не винна воля?

Сатурн на нього придививсь
І гнівно по косі заляпав...
— Ти,— каже,— і брехать навчивсь!
А хто ж то ніс тобі подряпав?

— Се... Чайченко так удружив,—
Промовив той і засмутився,—
Пошелестіти захотів
І просторікати заходився.

Поетів наших осміяв,
Чорнилом ліру їх обляпав;
Я дуже заступатись став,
А він, завзятий, ніс подряпав

Старий Сатурн зареготавсь.
— Ну, добре ж,— каже,— любий сину!
Хоч трохи лиха і набравсь —
Не жаль, бо за свою родину.

Ну, перелазь! Гляди ж мені,
Шануйся там, у царстві славнім!
Вклонись кумі-старовині,
Усім бувальцям стародавнім.

І, кречучи, Старенький рік
За перелазом опинився;
— Прощайте! — він гукнув і — зник...
Був і нема, неначе снівся...

* * *

Туман розвіявся, як дим;
Рум'яний ранок виглядає
І світом золотим своїм
Ліси і гори обливає.

Устало сонце; Новий рік
До нас поважно виступає,
А Кенір-дід, мов молодик,
Згори віршує-посипає:

— Зійшла «Зоря» на Новий рік
І ясно світить в поле наше.
Пошли вам, боже, довгий вік!
Нехай радіє щастя ваше!

Нехай вам доленька сама
Дарує всякую пашницю,
Людей дотепних до письма
І гарних творів паровицю!

Дай, боже, жити без біди,
Не убивать, як кажуть, муху,
А любо пить вино, меди
І на потуху — варенуху!

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/na_perelazi